

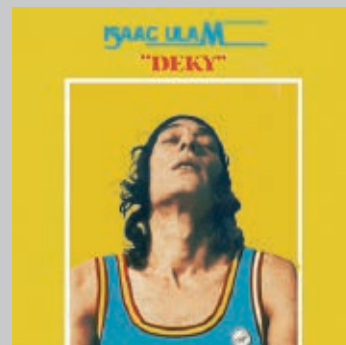
L'altra banda sonora de *Bronko*

Text > XAVIER CASTILLÓN

Deky és el cinquè disc del músic i realitzador cinematogràfic blanenc Isaac Ulam, si comptem el *Temple d'aigua i llum* que el 2013 va publicar a mitges amb el gironí Jose Domingo. Entre *Deky* i el seu predecessor, *Ratpenat* (2016), han passat moltes coses a la vida d'Ulam, que en aquest interval ha escrit, dirigit i protagonitzat un llargmetratge, *Bronko*, que ja s'ha convertit en pel·lícula de culte i, a més, ha estat premiat en diversos festivals nord-americans de cinema alternatiu. Editat per Ataxia Neon, la productora de *Bronko* (després d'una llarga relació entre Ulam i el segell Bankrobber), *Deky* és el primer disc en anglès d'Isaac Ulam, entre altres coses perquè les cançons van néixer durant la gira promocional de la pel·lícula pels Estats Units, quan algú li va portar un casset de quatre pistes que el va motivar a compondre i gravar cançons noves, després d'un

llarg temps sense fer-ho. De fet, la banda sonora de *Bronko* va ser composta per un altre músic, Paul Fuster, però el mateix Ulam va reconèixer en una entrevista a la revista *Enderrock* que les vuit cançons de *Deky* podrien funcionar també com la banda sonora apòcrifa del film, perquè en el cas del disc també hi ha un personatge principal i les cançons «giren al voltant del que viu, sent i pensa».

Musicalment, *Deky* és el disc més elèctric i fosc d'Isaac Ulam, ja des de la contundent entrada amb «Palaz of Hoon», un tema que cita un poema centenari del nord-americà Wallace Stevens i que sona com el Tom Waits més cru, amb la seva guitarra marcial i una veu corrosiva. El to postapocalíptic, com el descriu l'autor mateix, es manté força al llarg de tot el disc, amb moments de màxima intensitat com ara a «Distant Glitter», que invoca l'esperit salvatge d'Iggy i els Stooges, i

ISAAC ULAM. *Deky*. Ataxia Neon, 2021.

alguna treva —per exemple, la balada final que dona títol al disc. Completat amb aportacions de diversos músics entre Blanes i Palma, *Deky* és un punt i a part en la trajectòria tan brillant com imprevisible d'Isaac Ulam.

GASPAR. *Azul XXI*. Gaspar, 2021.

GERMÀ NEGRE. *Picants, obscenes, amor i penes*. Halley Records, 2021.

Blues del segle XXI

Text > XAVIER CASTILLÓN

El cantant gironí Gaspar és una de les millors veus «negres» del país i té una llarga trajectòria en diferents projectes. Des de fa uns cinc anys, Gaspar es presenta com un solista que podria competir en les grans lligues internacionals del *rhythm-and-blues*. El 2019 va publicar el seu primer àlbum, i tant abans com

després ha anat llançant altres cançons en format d'EP, com demanen el temps i les plataformes. Gaspar ha anat passant de l'anglès al castellà i ara els alterna, i ja ha anunciat que aviat arribaran temes en català. Produït per Gese Da O, aquest nou EP inclou tres temes que responen a la idea del títol: al final, tot és blues... del segle XXI.

Coses que no canvien

Text > XAVIER CASTILLÓN

Tot és possible en l'univers dels banyolins Germà Negre, que reivindiquen la música popular sense fronteres geogràfiques ni temporals. En aquest nou EP, que —com suggereix el títol— inclou quatre cançons poc decoroses, són capaços d'adaptar un tema del grup holandès de música festiva De Havenzangers («Fàstic

d'amor») amb la Cobla Bisbal Jove, i de recuperar una gran mostra de saviesa popular («Bon cagar») en contuberni amb El Pony Pisador, uns altres iconoclastes. «La jota del peix barat» i «La muntanya», original de Tipuaixí, completen un disc que demostra que, en el fons, canvien els ritmes musicals i vitals, però no l'essència de la humanitat.